

Arrest

nr. 236 276 van 2 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. JANSSENS
Mont Saint-Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2019 waarbij een verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS, loco advocaat D. ANDRIEN, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die stelt van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 oktober 2019 en diende op 24 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 16 december 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker, met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beslissing waarbij het door hem in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 17 december 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren en getogen in Qoldastak in Daikondi. Het laatste jaar voor uw vertrek uit Afghanistan woonde u in Jebrahim in de provincie Herat. Het jaar voor uw vertrek uit Afghanistan werd uw vader gedood toen hij onderweg was naar Kaboel. In 2016 reed u met uw moto tegen een fietser waarna deze fietser aan zijn verwondingen overleed in het ziekenhuis. U werd zeven dagen vastgehouden door de politie en moest een schadevergoeding betalen aan de familie van de overleden fietser. Een tijdje na uw vrijlating werd u aangesproken om explosieven onder bruggen te plaatsen. U werd bedreigd met de dood indien u dit werk niet zou uitvoeren. U werd tevens afgeperst door de Afghaanse politie. U besloot Afghanistan te verlaten in 2016. U reisde via Pakistan, Iran en Turkije naar Griekenland, waar u op 25 november 2016 aankwam. U verbleef in het kamp Moria op het eiland Lesbos, waar u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. U werkte als vrijwilliger voor de ngo Remar als voedselbedeler. In die functie werd u door enkele andere vluchtelingen aangespoord om meer voedsel aan hen te geven. Ze bedreigden u en ze hebben u twee keer geslagen. U kaartte dit aan bij de politie en de verantwoordelijke van de ngo Remar, waarna zij beloofden deze zaak verder op te volgen. In februari 2018 werd u een internationale beschermingsstatus toegekend en mocht u Lesbos verlaten. U trok naar Athene om uw identiteitsdocumenten aan te vragen. U verbleef nog drie maanden in het Tiba vluchtelingenkamp, waarna u het kamp diende te verlaten. U vond geen nieuwe woonplaats en verbleef in de parken in Athene. U ging naar verschillende kantoren maar werd niet verder geholpen. Op een dag kwam u de vluchtelingen die u in het Moria kamp bedreigd hadden terug tegen in Athene. Zij namen u mee naar een kamer waar u drie dagen werd vastgehouden alvorens u kon ontsnappen. U verbleef een tijdje in een andere stad en keerde vervolgens terug naar Athene. In Athene werd u enkele dagen door een Grieks meisje geholpen die u eten en drinken gaf. Op een dag kwam zij met een onbekende Griekse man in de auto voorbij gereden en vroegen ze u om in te stappen. Uw handen werden geboeid en u werd geblinddoekt. U werd tien dagen vastgehouden in een kelder en geslagen door de onbekende man. Na tien dagen kwam het meisje naar de kelder, deed ze uw blinddoek en uw handboeien af en kon u via het kelderraam ontsnappen. Vervolgens kwam u in Athene een vriend van u tegen die u geld leende waarmee u een vliegtuigticket naar België kocht. Op 18 oktober 2019 kwam u aan in België, waar u op 22 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw Afghaans paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen in Griekenland in februari 2018 (CGVS, p. 4 en 6-7).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u in de eerste plaats uw levensomstandigheden in Griekenland

gelden. In het bijzonder verklaart u dat de toegang tot huisvesting en de gezondheidszorg gebrekkig was, er geen onderwijs beschikbaar was en het niet mogelijk was om er werk te vinden.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt internationale bescherming in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

In voorliggend geval haalt u aan dat u geen toegang had tot huisvesting, niet kon studeren, geen werk had en u op straat moest wonen (CGVS, p. 7, 16). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u langere tijd in een opvangkamp in Lesbos heeft verbleven en vervolgens, nadat u uw verblijfsstatus heeft gekregen, nog drie maanden in het opvangkamp Tiba heeft verbleven, waarna u op straat leefde (CGVS, p. 7). Gevraagd in welke mate u vervolgens naar huisvesting heeft gezocht, legt u de vage verklaring af dat u naar verschillende kantoren ging om werk of een woonplaats te vinden. U slaagt er echter niet in om te duiden wat voor kantoren dat waren, noch om één kantoor bij naam op te noemen dat u zou hebben bezocht (CGVS, p. 8). Gevraagd of u hulp heeft gezocht bij organisaties zoals Remar, de ngo waarvoor u gewerkt heeft op Lesbos, antwoordt u ontkennend (CGVS, p. 9). Gevraagd naar de namen van de overheidsorganisaties waarbij u hulp zocht, stelt u zich geen namen te herinneren (CGVS, p. 9). Aldus blijkt uit uw verklaringen niet dat u effectief naar hulp heeft gezocht in Griekenland. Vervolgens verklaarde u dan weer geen organisaties te kennen die erkende vluchtelingen in Griekenland zouden helpen (CGVS, p. 10). Dergelijke vage verklaringen roepen vragen op bij uw verblijfsituatie en ondermijnen uw verklaringen als zou u anderhalf jaar op straat hebben geleefd in Griekenland. Tevens verklaarde u geen toegang te hebben gehad tot gezondheidszorg, terwijl u toch stelde dat u op Moira kamp in Lesbos toegang had tot een dokter die u onderzocht (CGVS, p. 12). Gevraagd of u naar het ziekenhuis bent geweest toen u pijn had aan uw voet, antwoordde u van niet omdat u geen papieren en geen geld had (CGVS, p. 12). Tevens verklaarde u in het verleden wel naar het ziekenhuis te zijn geweest, maar dat ze u toen vroegen om later terug te keren omdat ze geen tijd hadden. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u opnieuw naar het ziekenhuis bent geweest (CGVS, p. 12). Uit uw verklaringen kan aldus niet worden opgemaakt dat u geen toegang had tot gezondheidszorg. Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u veel pogingen hebt ondernomen om werk, huisvesting en medische hulp te bekomen in Griekenland.

U haalt tevens aan dat er nergens in Griekenland faciliteiten waren waar u Griekse les kon volgen (CGVS, p. 9) en stelt dat u als vluchteling geen toestemming had om naar andere steden of eilanden te gaan (CGVS, p. 8-9). Dat zijn echter blote beweringen die door geen enkel concreet gegeven worden ondersteund (CGVS, p. 9).

Daarnaast doet u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming gelden dat u in het kamp in Lesbos werd lastig gevallen door andere vluchtelingen die wilden dat u, als voedselbedeler, hen meer

voedsel zou bezorgen (CGVS, p. 10). Er dient echter te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u hiermee terecht kon bij de leiding van het kamp en bij de verantwoordelijken van de organisatie Remar. Zij verklaarde namelijk dat zij de zaak verder zouden opvolgen (CGVS, p. 10-11). U zou dit ook aan de Griekse politie hebben gemeld, maar van hen kreeg u te horen dat ze niets voor u konden doen omdat er heel veel mensen aanwezig waren in het kamp (CGVS, p. 10). Dit is evenwel een louter blote bewering. U verliet Lesbos in februari 2018 (CGVS, p. 6).

Enkele maanden voor uw vertrek naar België kwam u deze vluchtelingen opnieuw tegen in Athene en zouden zij u ontvoerd hebben (CGVS, p. 11, 12). U kon echter niet specificeren waar u uw ontvoerders bent tegengekomen, u weet enkel dat het in de regio Amonia Victoria was. Gevraagd waar precies, komt u niet verder dan de vage verklaring "ergens in de regio" (CGVS, p. 11). Indien u werkelijk ontvoerd werd, is het niet aannemelijk dat u niet kan specificeren waar u werd meegenomen. U heeft bovendien geen enkel idee om welke reden u werd ontvoerd (CGVS, p. 11). Het is weinig aannemelijk dat enkele vluchtelingen u zomaar enkele dagen in de kelder hebben vastgehouden, waarna ze plots uw handen zouden hebben losgemaakt (CGVS, p. 11-12). U heeft bovendien geen idee waarom uw handen werden losgemaakt (CGVS, p. 15). Ook uw verklaringen over wat u na uw ontsnapping zou hebben gedaan, kunnen niet overtuigen. Zo stelt u wel naar de politie te zijn geweest, maar legt u hier geen enkel bewijs van neer (CGVS, p. 12). Uw verklaringen over uw bezoek aan de politie zijn ook uitermate vaag en onwaarschijnlijk. Zo stelde u dat de politie enkel zou gezegd hebben dat ze niets voor u konden doen omdat ze niet wisten wie die mannen waren (CGSV, p. 12). Het is evenwel niet aannemelijk dat de politie enkel actie zou willen ondernemen indien u hen als slachtoffer eerst alle gegevens over de daders had bezorgd. Uw bewering dat de politie niets voor u wou doen omdat u een vluchteling bent, is bovendien een blote bewering die door geen enkel concreet gegeven wordt ondersteund. Tevens verklaarde u gewond te zijn aan uw voet en in een zeer slechte conditie te zijn geweest, maar heeft u nagelaten om naar het ziekenhuis te gaan omdat u geen geld had. U heeft zelfs niet eens geprobeerd om naar het ziekenhuis te gaan om verzorging te vragen (CGVS, p. 12). Dergelijke verklaringen roepen vragen op en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook uw verklaringen over de tweede ontvoering door een onbekende man en een meisje staan bol van de vaagheden en de tegenstrijdigheden. Het is vooreerst weinig waarschijnlijk dat u zomaar bij een onbekende man in de auto zou stappen omdat een meisje zegt dat u zich geen zorgen moet maken (CGVS, p. 13). Vervolgens zei de man dat het meisje moest stoppen met tegen u te praten en werd u geblinddoekt en gehandboeid. Het is dan ook vreemd dat u, ondanks dat u geblinddoekt was, toch kon zien dat het een hoog gebouw was waarin u werd opgesloten (CGVS, p. 13). Ook over uw ontsnaptingspoging legt u onsamenhangende verklaringen af. Zo zou het meisje na tien dagen plots verschenen zijn om uw handboeien los te maken en uw blinddoek af te doen en tegen u te zeggen dat u moest ontsnappen. U verklaarde dat u onmiddellijk begon te roepen, maar dat niemand u kon horen (CGVS, p. 13). Dit stemt echter niet overeen met uw verklaringen over hoe u vervolgens uw ontsnapping bedacht. U wilde namelijk niet het glas van de deur breken omdat dit lawaai zou maken en ze u dan zouden horen (CGVS, p. 13-14). U verklaarde vervolgens dat u dan met uw schoen het glas van het raam brak, dat op de grond viel (CGVS, p. 13-14). Dat u eerst geroepen heeft en vervolgens het glas van de deur niet wilde breken om geen lawaai te maken, om vervolgens toch het glas van het raam te breken, zijn verklaringen die kant noch wal raken. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde ontvoering door een meisje en een bekende man op straat. Bovendien heeft u geen klacht ingediend tegen deze onbekende mensen die u toch tien dagen zouden hebben vastgehouden en u hadden meegedeeld dat ze al veel mensen zoals u hadden gedood (CGVS, p. 14). Het kan dan ook niet overtuigen dat deze zogezegde ontvoering de aanleiding voor uw vertrek uit Griekenland zou zijn geweest.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen

die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

De documenten die u neerlegt kunnen evenmin een ander licht werpen op bovenstaande beoordeling. Uw paspoort heeft immers enkel betrekking op uw identiteit. U heeft geen enkel document neergelegd omtrent uw gezegde problemen in Griekenland.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, gelezen in overeenstemming met de artikelen 26, 29, 30, 32 en 34 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en met de artikelen 33, 38 en 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), en van artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

2.2.1. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoeker in Griekenland een internationale beschermingsstatus geniet en dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarin is bepaald dat een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling onontvankelijk kan worden verklaard indien deze vreemdeling reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU. De Europese wetgever heeft, in artikel 33, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, geduid dat indien een lidstaat oordeelt dat een verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk is deze lidstaat niet verplicht is om te onderzoeken of de vreemdeling die dit verzoek indiende in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig de bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU. In het licht van het EU-acquis, gelet op het bereikte niveau van procedurele harmonisatie en gezien het gegeven dat de Europese lidstaten alle partij zijn bij het EVRM en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en de bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt immers een vermoeden dat een persoon die als vluchteling werd erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over een voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de Europese Unie in de hand werken. Hieruit volgt dat dient te worden vertrokken van de veronderstelling dat verzoeker in Griekenland een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan de status van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft zich in een arrest van 19 maart 2019, in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, reeds zeer duidelijk uitgesproken over de precieze draagwijdte van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU.

Het Hof oordeelde als volgt:

“Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.”

Verzoeker kan uiteraard aantonen dat voormeld vermoeden niet kan spelen. Hij dient dan, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie, de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem werd verleend in een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland, te weerleggen. Dit kan verzoeker doen door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend is, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en dit hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cf. HvJ 19 maart 2019, C-318/17, Ibrahim/Duitsland, § 90 e.v.).

Verweerder is, gelet op het voorgaande, niet gehouden om een aanvraag om internationale bescherming ten gronde te onderzoeken indien vaststaat dat aan de vreemdeling die dit verzoek indient reeds een dergelijke beschermingsstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie, er niet wordt aangetoond dat de geboden bescherming niet effectief is en niet blijkt dat de betrokken vreemdeling in die lidstaat wordt blootgesteld aan een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten of artikel 3 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing en het neergelegde administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland. Hij bevestigt dit trouwens in zijn verzoekschrift, zodat dit gegeven niet ter discussie staat.

Er zijn geen redenen om aan te nemen dat verzoeker in Griekenland actueel geen internationale bescherming meer zou genieten.

De Raad stelt verder vast dat verweerder heeft toegelicht dat verzoekers basisrechten in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet gegarandeerd zijn en dat zijn levensomstandigheden in deze lidstaat van de Europese Unie niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft uitvoerig uiteengezet waarom hij oordeelde dat de door verzoeker afgelegde verklaringen en het door hem aangevoerde stuk niet tot een ander besluit leiden.

Verzoeker voert aan van oordeel te zijn dat het aan verweerder toekomt om aan te tonen dat hij in Griekenland een effectieve bescherming geniet. Hij verwijst in dit verband naar de bepalingen van de artikelen 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Hij verliest hierbij schijnbaar uit het oog dat niet blijkt dat voormelde bepalingen – die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus – in casu van toepassing zijn. Aangezien aan verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland dient verweerder niet opnieuw te bepalen of verzoeker nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade dient door verweerder slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de hem toegekende bescherming in Griekenland effectief is wordt ontkracht. De bewijslast hiertoe rust op verzoeker (cf. HvJ 19 maart 2019, C-318/17, Ibrahim/Duitsland, § 80). De verwijzing naar een arrest van de Raad dat geen precedentswaarde heeft en dat werd gevelde in een zaak waarin de feitelijke gegevens niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak leidt niet tot een ander besluit. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat het aan verweerder toekwam om informatie omtrent de situatie van vluchtelingen in Griekenland in te winnen of om aan te tonen dat hij zich *“niet in een situatie van extreme materiële deprivatie zal bevinden”*. Verzoeker lijkt, met zijn uiteenzetting inzake de situatie in Griekenland en de nood om, gezien artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot de beoordeling van *“alle relevante feiten in verband met het land van herkomst”* ook voorbij te gaan aan het feit dat Afghanistan, en niet Griekenland, zijn land van herkomst is.

Daar de in casu bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet is verzoekers verwijzing naar regels die dienen te worden nageleefd indien toepassing wordt gemaakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

Verzoeker poneert vervolgens dat hij zich in Griekenland in een situatie van extreme materiële deprivatie bevond en stelt dat verweerder de door hem uiteengezette situatie niet ter discussie stelt. De Raad dient in dit verband op te merken dat verzoeker lijkt uit te gaan van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Verweerder heeft immers gemotiveerd dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Griekenland effectief om hulp heeft verzocht. Verweerder heeft er hierbij op gewezen dat verzoeker zich in antwoord op de vraag of hij naar huisvesting en werk heeft gezocht beperkte tot vage verklaringen, dat hij geen enkele naam van een overheidsorganisatie die hij zou hebben bezocht kan meedelen en dat hij erkende geen beroep te hebben gedaan op niet-gouvernementele organisaties. Verweerder heeft ook aangegeven dat verzoeker vervolgens verklaarde geen organisaties die vluchtelingen zouden helpen te kennen. Op basis hiervan heeft verweerder gesteld geen geloof te hechten aan verzoekers verklaringen dat hij anderhalf jaar op straat zou hebben geleefd en dat uit deze verklaringen in ieder geval niet kan worden afgeleid dat verzoeker effectief hulp heeft gezocht in Griekenland. Verweerder heeft de verklaringen van verzoeker dus wel degelijk ter discussie gesteld en uiteengezet waarom op basis van deze verklaringen op zich niet kan worden aangenomen dat hij in Griekenland, zo nodig, geen hulp kan krijgen. Het arrest van de Raad waarnaar verzoeker verwijst doet aan het voorgaande geen afbreuk. Door toe te lichten dat hij, nadat hem was verzocht om het kamp

waar hij verbleef te verlaten, wel heeft gevraagd wat hij moest doen toont hij niet aan dat hij zich tot de bevoegde autoriteiten heeft gericht met het oog op het verkrijgen van huisvesting, werk of een uitkering of dat hij enige inspanning leverde om effectief een woning, een arbeidsbetrekking of een vorm van steun te verkrijgen. Verzoekers uiteenzetting dat hij geen uitstekend geheugen heeft, dat hij veel aan zijn hoofd had en dat rekening moet worden gehouden met zijn fragiele psychologische toestand vormt geen verklaring voor het feit dat hij niet in staat bleek te zijn om belangrijke gegevens mee te delen. Zijn gebrek aan kennis impliceert bovendien dat hij niet aannemelijk maakt dat zijn verklaringen omtrent zijn voorgehouden persoonlijke ervaringen enige grond hebben. Door nu plots aan te geven dat hij, tijdens het gehoor bij verweerder, een vraag niet goed begreep en dat hij wel contact opnamen met niet-gouvernementele organisaties – zonder evenwel toe te lichten wat hij vroeg en wat het resultaat van een eventuele vraag was – maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij een effectieve inspanning leverde om hulp te krijgen, en toont hij niet aan dat hij in Griekenland geen onderdak, een inkomen uit een tewerkstelling of een vorm van steun kan krijgen.

Verzoeker brengt een citaat aan uit een artikel van de RTBF om aan te tonen dat vreemdelingen aan wie een internationale beschermingsstatus is toegekend na verloop van tijd niet meer kunnen verblijven in opvangvoorzieningen die in de eerste plaats zijn bedoeld voor personen van wie het verzoek om internationale bescherming in behandeling is. Hiermee toont hij echter niet dat hij in Griekenland verplicht wordt op straat te verblijven. In een uittreksel uit een verslag van AIDA, dat verzoeker eveneens vermeldt, wordt trouwens aangegeven dat vreemdelingen aan wie een internationale beschermingsstatus werd toegekend dezelfde rechten genieten als Griekse burgers op het vlak van sociale bijstand. De vaststelling dat er tal van administratieve hinderpalen moeten worden overwonnen om effectief steun te kunnen krijgen, dat er nog bepaalde tekortkomingen op het terrein zijn om vlot bepaalde voordelen te kunnen genieten en dat het aantal opvangplaatsen voor daklozen beperkt is, leidt niet automatisch tot de conclusie dat het voor verzoeker niet mogelijk zal zijn om onderdak of steun te krijgen bij zijn terugkeer in Griekenland.

Het in het verzoekschrift opgenomen citaat uit een verslag van RSA, waarin kan worden gelezen dat er geen gevallen bekend zijn waarbij vreemdelingen aan wie een internationale beschermingsstatus werd toegekend en die Griekenland verlieten bij hun terugkeer dadelijk een woning of geld kregen of werden geïnformeerd over een eventuele accommodatie en dat er daarentegen wel een aantal gevallen bekend zijn van personen die terugkeerden en nu in kraakpanden verblijven, geeft evenmin aanleiding tot de conclusie dat is aangetoond dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Griekenland zonder woning of steun zal zijn. Het feit dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen die het land verlieten en vervolgens terugkeren houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien. Het gegeven dat deze vreemdelingen Griekenland konden verlaten houdt daarenboven een indicatie in dat zij over financiële middelen beschikken of een beroep kunnen doen op personen die hen kunnen bijstaan. Ook verzoeker gaf te kennen dat hij werd geholpen door een vriend die hem schijnbaar belangeloos geld ter beschikking stelde om te reizen. Verzoeker erkende ook dat hij in Griekenland een paspoort aanvraag en – weze het dat dit paspoort in Duisland blijkt te zijn afgeleverd – verkreeg wat wil zeggen dat hij ook financiële middelen had om de administratieve kosten die steeds verbonden zijn aan de afgifte van een dergelijk document te dragen. Hij verklaarde hiernaar gevraagd ter terechtzitting honderddertig euro te hebben betaald voor de afgifte van een paspoort.

In het stuk uit het verslag van OECD dat verzoeker meedeelt leest de Raad dat er in Griekenland een schaarste is op de woningmarkt, doch ook dat het UNHCR geleidelijk kampen sluit en personen overbrengt naar appartementen die worden gehuurd en dat heel wat fondsen en middelen worden vrijgemaakt voor het beheersen van de asielcrisis in Griekenland. De vaststelling dat wordt gepoogd om bestaande problemen op te lossen en dat er effectieve acties zijn op het terrein laat bezwaarlijk toe te besluiten dat verzoeker het bewijs levert dat hij in Griekenland totaal aan zijn lot zal worden overgelaten en dat hij geen hulp zal kunnen krijgen indien hij de gepaste kanalen gebruikt en hiertoe de nodige inspanningen levert of dat verweerder zijn situatie verkeerd heeft ingeschat.

Verzoekers bemerking, aangevuld met een aantal uittreksels uit verslagen, dat veel mensen in Griekenland werkloos zijn en er dus veel competitie is op de arbeidsmarkt wordt niet betwist, maar houdt niet in dat moet worden besloten dat werkloze vreemdelingen in dat land automatisch in een situatie van verregaande materiële deprivatie terechtkomen. Er blijkt ook niet dat de administratieve problemen om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt of zich te laten registreren als werkloze onoverkomelijk zijn en er, door deze problemen, totaal geen mogelijkheden zijn om steun te krijgen. Het feit dat vreemdelingen vaak onofficieel en in slechte condities zijn tewerkgesteld en dat er al gevallen werden vastgesteld

waarbij vreemdelingen zelfs werden uitgebuit door hun werkgever is niet van die aard dat kan worden geconcludeerd dat verzoeker in Griekenland bij gebrek aan een inkomen of bijstand in een situatie dreigt terecht te komen die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker stelt, in tweede instantie, dat er in Griekenland problemen zijn om toegang te krijgen tot de gezondheidszorg.

De Raad merkt op dat niet blijkt dat verzoeker actueel een ernstig gezondheidsprobleem heeft waardoor hij verplicht is om een beroep te doen op de medische faciliteiten in Griekenland. Verder dient te worden aangegeven dat verzoeker met zijn verwijzing naar teksten waarin wordt verduidelijkt dat de gezondheidssector in Griekenland onder druk staat ingevolge opeenvolgende besparingen niet aantoonbaar dat noodzakelijke medische hulp niet kan worden verstrekt. Kritische bemerkingen inzake de medische screening van vreemdelingen die aankomen in Griekenland zijn in voorliggende zaak niet dienstig, aangezien verzoeker niet kan worden beschouwd als een persoon die pas is gearriveerd in dat land. De door verzoeker aangebrachte informatie toont ook aan dat in Griekenland niet-gouvernementele organisaties actief zijn die medische diensten aanbieden waarop ook vluchtelingen een beroep kunnen doen. Verzoekers bewering dat hem, toen hij zich tijdens zijn verblijf in Griekenland aanmeldde bij een ziekenhuis, werd meegedeeld dat hij op een later tijdstip diende terug te komen en dat hij daarom dacht dat hij niet zou worden geholpen wijzigt niets aan het voorgaande. Er blijkt niet dat verzoeker, een gezonde jongeman van tweeëntwintig jaar oud, ingevolge enige medische problematiek of de staat van de gezondheidszorg in Griekenland dreigt te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen in dat land.

Ook op basis van verzoekers kritiek dat er in Griekenland geen deugdelijke integratieprogramma's bestaan kan de Raad niet besluiten dat hij in dat land in een situatie zal terechtkomen die voldoende ernstig is om te kunnen concluderen dat hij wordt onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM (cf. HvJ 19 maart 2019, C-163/17, § 96). Er moet ook worden benadrukt dat niet blijkt dat verzoeker zich enkel kan integreren en de Griekse taal kan aanleren indien er hiertoe een (gratis) onderwijsaanbod vanwege de overheid is. Een taal kan ook worden aangeleerd door zelfstudie en door actief contacten te onderhouden met andere personen, op de werkvloer, via vrijwilligerswerk enzovoort. Voor de uitoefening van bepaalde beroepen is ook geen uitgebreide talenkennis vereist.

Waar verzoeker herhaalt dat hij in het verleden geen steun had, dat hij niet wist waar hij terecht kon en dat hij geen hulp kreeg van verschillende instellingen moet worden gesteld dat dit een bewering is waaraan geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker verbleef, nadat hem een internationale beschermingsstatus werd toegestaan, immers nog verscheidene maanden in Griekenland en het is niet aannemelijk dat hij in dat land kon overleven zonder dat hij in een inkomen kon voorzien of enige vorm van hulp of bijstand kreeg. In zoverre verzoeker nog stelt dat een niet-gouvernementele organisatie noteerde dat het in de praktijk niet altijd gemakkelijk is om aan alle administratieve verplichtingen te voldoen om een sociale solidariteitstoelage te kunnen genieten moet worden herhaald dat niet blijkt dat deze verplichtingen onoverkomelijk zijn. Er blijkt daarenboven ook niet dat de sociale solidariteitstoelage, waarnaar verzoeker verwijst, de enige vorm van steunverlening is die in Griekenland bestaat.

Verzoeker legt ter staving van zijn betoog dat hij in Griekenland in een situatie van ernstige materiële deprivatie zal terechtkomen een aanvullende nota neer waarin hij verwijst naar de conclusies van Nansen, een juridisch expertisecentrum. Hij voegt tevens een kopie van het rapport dat werd opgesteld door Nansen omtrent de situatie in Griekenland. De Raad stelt vast dat het rapport van Nansen een opsomming omvat van punten van kritiek omtrent de levensomstandigheden van vreemdelingen aan wie in Griekenland een internationale beschermingsstatus werd toegekend die kunnen worden teruggevonden in allerhande verslagen. Tevens wordt verwezen naar een aantal rechterlijke uitspraken die geen precedentswaarde hebben. De gegevens opgenomen in voormeld rapport laten de Raad toe te besluiten dat er in Griekenland op allerlei vlakken nog verbeteringen mogelijk zijn, doch niet om te oordelen dat de tekortkomingen van die aard zijn dat moet worden aangenomen dat elke vreemdeling die er een internationale beschermingsstatus geniet zich in een situatie bevindt die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten. Het feit dat een organisatie als Nansen meent tot een ander besluit te kunnen komen impliceert niet dat de Raad, na lezing van de voorgelegde informatie, deze visie dient te volgen. Een aantal gegevens die deze organisatie aanhaalt om tot haar conclusie te komen zijn in casu trouwens niet dienend. Verzoeker behoort immers niet tot een familie met kinderen, is geen niet

begeleide minderjarige vreemdeling, is niet gehandicapt en toont niet aan te lijden aan een ernstige mentale aandoening. De Raad merkt louter ten overvloede op dat ter terechtzitting is vastgesteld dat in het rapport bepaalde informatie duidelijk selectief wordt weergegeven. Zo wordt in het rapport geciteerd uit een arrest van de Nederlandse Raad van State van 15 juli 2019, doch wordt de passage uit dit arrest waarin wordt aangegeven dat de situatie in Griekenland echter niet zo slecht is dat er sprake is van extreme armoede of ontberingen van eerste levensbehoeften en rechteloosheid waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig zouden staan en dat in regel mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet vermeld (RvS NI 15 juli 2019, nr. 201902302/1/V3) .

Verzoeker legt een tweede aanvullende nota neer waarin hij uiteenzet dat ondertussen ook in Griekenland besmettingen met het coronavirus werden vastgesteld en strenge maatregelen werden getroffen om verdere besmettingen te vermijden. Hij staft zijn betoog met een aantal stukken en stelt dat, ondanks deze maatregelen, er nog nieuwe besmettingen werden vastgesteld en dat er in Griekenland een gebrek is aan medisch personeel en beschermend materiaal. Verzoeker voert aan dat indien hij zou geïnfecteerd raken de kans op een effectieve toegang tot de nodige gezondheidszorg bijzonder klein is. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker zelf aangeeft dat een professor pulmonologie die actief is in Athene aangaf dat er actueel voldoende plaatsen beschikbaar zijn voor personen bij wie een besmetting met het coronavirus werd vastgesteld en die dienen te worden opgenomen in het ziekenhuis. Verzoeker verwijst ook naar het risico op besmettingen op de Griekse eilanden waar veel vreemdelingen verblijven – de zogenaamde hotspots – en waar er, volgens hem, nauwelijks toegang tot medische zorgen is. Hij houdt voor dat een corona-uitbraak op de Griekse eilanden dramatische gevolgen kan hebben. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er reeds ernstige problemen ingevolge besmettingen met corona werden vastgesteld op de Griekse eilanden en verliest schijnbaar ook uit het oog dat hij niet verplicht is om zich te vestigen in een regio waar er veel besmettingen zouden zijn en de medische voorzieningen niet zouden voldoen. Verzoeker lijkt uit te gaan van doemscenario's waarvan niet blijkt dat deze zich actueel voordoen of zullen voordoen. Aangezien aan verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend, is zijn uiteenzetting omtrent de problemen die vreemdelingen die een internationale beschermingsstatus willen aanvragen hebben indien hen de toegang tot Griekenland wordt ontzegd om sanitaire redenen ook niet dienstig. Verzoeker toont geenszins aan dat de gezondheidsproblematiek in Griekenland die gelieerd is aan de uitbraak van de coronapandemie van die aard is dat hij er dreigt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. De Raad merkt bovendien op dat er geen informatie voorligt waaruit blijkt dat Griekenland door deze pandemie meer dan België, waar ook bepaalde tekorten en problemen werden vastgesteld, zou worden getroffen.

Aan de bewering dat verzoeker vreest dat hij in Griekenland het slachtoffer zal worden van racistische daden kan geen geloof worden gehecht. Verzoeker verwijst weliswaar naar eerdere ervaringen, maar legt geen enkel stuk voor waaruit onweerlegbaar blijkt dat hij zelf in Griekenland op enig ogenblik het slachtoffer werd van een racistische handeling of van enige mishandeling. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat aan verzoekers relaas omtrent twee ontvoeringen, waarbij één ontvoering volgens verzoeker dan nog zou zijn uitgevoerd door andere vreemdelingen die zich benadeeld voelden door verzoeker en dus niet gelieerd is aan discriminatie of racisme, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker herneemt zijn verklaringen maar toont hiermee niet aan dat verweerders appreciatie van zijn relaas incorrect of kennelijk onredelijk is. De informatie die hij aanbrengt om te stellen dat er in Griekenland een aantal racistische incidenten hebben plaatsgevonden laat niet toe te besluiten dat hij een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van een racistisch geïnspireerde aanslag in Griekenland en dat de Griekse overheid niet passend optreedt of niet de nodige bescherming kan bieden.

In zoverre verzoeker stelt dat hij door de politie en door medisch personeel werd gediscrimineerd omwille van zijn afkomst kan slechts opnieuw worden gesteld dat geen stukken voorliggen die toelaten vast te stellen dat hij zich op enig ogenblik bij de politiediensten of een medische faciliteit in Griekenland heeft aangemeld, laat staan dat hij, enkel omdat hij geen Grieks onderdaan is, door de politie of door medisch personeel minder gunstig werd behandeld.

Verzoekers ongeloofwaardige verklaringen omtrent twee ontvoeringen, zijn verwijzing naar discriminaties die er zouden zijn geweest en zijn beschouwingen omtrent racistische aanvallen die in Griekenland plaatsvonden laten niet toe te oordelen dat de Griekse overheden niet in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan vreemdelingen die een internationale beschermingsstatus genieten.

Verzoeker kan, gezien het voorgaande, niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder door te besluiten dat zijn in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is artikel 1

van de Vluchtelingenconventie, artikel 4 van het Handvest van de grondrechten, artikel 3 van het EVRM, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 of 57/6 van de Vreemdelingenwet, gelezen in overeenstemming met de artikelen 26, 29, 30, 32 en 34 van de richtlijn 2011/95/EU en met de artikelen 33, 38 en 46 van de richtlijn 2013/32/EU heeft geschonden.

2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 stelt de Raad vast dat verzoeker niet heeft verzocht om de *“bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling”*. Verzoeker diende een aanvraag in om opnieuw een internationale beschermingsstatus te krijgen (cf. RvS 23 mei 2017, nr. X). Hij kan dan ook niet nuttig naar voormelde reglementaire bepaling verwijzen. Ten overvloede moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken weliswaar blijkt dat hem een internationale beschermingsstatus werd toegekend, maar verzoekers verklaringen niet toelaten te besluiten dat in Griekenland werd vastgesteld dat hij de hoedanigheid van vluchteling heeft. Hij verklaarde immers dat de Griekse autoriteiten hem meedeelden dat hij contact kon nemen met zijn ambassade om een paspoort te krijgen terwijl vreemdelingen die *“politiek(e) reden(en)”* hebben dit niet kunnen doen. Aangezien artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 in voorliggende zaak niet van toepassing is, is ook de bewering van verzoeker dat de in dit artikel gestelde voorwaarden onverenigbaar zijn met de wet irrelevant. Verzoeker kan in dit verband trouwens ook niet dienstig verwijzen naar de bepalingen van artikel 49, § 1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, daar hij niet reeds *“door de minister of diens gemachtigde tot verblijf of vestiging in het Rijk is toegelaten”* en slechts in het Rijk kon verblijven ingevolge de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming.

Een schending van artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker aan de Raad vraagt om zijn vluchtelingenstatus te bevestigen dient, los van voorgaande vaststelling, tevens te worden benadrukt dat de Raad optreedt als beroepsinstantie en derhalve slechts kan oordelen omtrent beslissingen die werden genomen. De Raad kan niet in de plaats van de commissaris-generaal een beslissing nemen omtrent een verzoek – de bevestiging van een elders toegekende internationale beschermingsstatus – dat niet aan de commissaris-generaal werd gericht en waaromtrent deze in casu geen beslissing diende te nemen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Gezien het voorgaande is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeerde dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland. Een nieuw onderzoek of verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend is dus niet vereist.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK